

Grün László A Női Röplabdacsapattal

Ez az első női röplabdacsapat, amelyikkel bekerültünk a másodosztályú országos döntőbe, akkor úgy hívták, hogy B divízió. Akkor nagy dolog volt, hogy ilyen magas szinten képviseltük Marosvásárhelyt. Én vagyok az edző, a másik férfi a sofőr. Általában mikrobusszal mentünk a versenyekre. [A csapathoz a következő érdekes történet fűződik:] Mikor elvégeztem a főiskolát, elmentem katonának, és mire visszajöttem Bukarestbe, 1954-ben, elfoglalták a helyet [amit előzőleg már fölajánlottak munkahelynek: a Sportminisztériumban, a röplabda szakszövetségnek lett volna Grün László az állami edzője]. Mikor a káderestől (a személyzeti osztály főnökétől) jöttem ki, azt mondja nekem, hogy 'Adok egy tanácsot, Grün elvtárs: ha lehet, változtassa meg a nevét'. Hazajöttem Marosvásárhelyre, elmondtam apámnak, s ő egy nagyot kacagott. Persze hogy nem változtattam meg a nevemet. 1963-ban bejutottam Marosvásárhely történetében először ezzel a női röplabdacsapattal az országos döntőbe. Még abban az évben volt meccsünk Bukarestben. Elmentünk, de a sportklub intézője nem rendezte el nekünk a szállást. A leánycsapatban volt 10 lány és én. Megérkeztünk Bukarestbe reggel, és a szállodában nem volt lefoglalva szoba. Elmentem szállást keresni. Szombat lévén nem találtam semmit. Megyek a recepcióhoz, és mondom, hogy itt hagyom a személyimet, elmegyek a leányokkal, és engedje meg, hogy a csomagokat itt hagyjuk. Ha kell, megfizetem. 'Nem' -- mondja. Kinyitja a személyit, és azt kérdezi jiddisül, hogy 'Te zsidó vagy?'. Mondom, 'Igen'. 'Miért nem mondtad? Még nincs, de kiürül ebéd után két szobám. Azt odaadom.' 'De tízen vagyunk...' Betettek pótágyakat. Mondtam magamban, ha én megváltoztattam volna a nevemet, akkor talán eszébe sem jutott volna, hogy segítsen, akkor aludhattunk volna az állomáson. Csak egy zsidó ember volt, és a zsidók, főleg a szétszóródásban, mindig segítettek egymáson. Én a sporttal foglalkoztam, megszállottja voltam ennek a munkának. Tanár is és edző is voltam, voltak szép eredményeim. Én nem vesztettem el a zsidó mivoltomat, annak ellenére, hogy kevésbé lehetett menni templomba. Tőlem mint tanügyi kádertől a kommunista államapparátus rossz néven vette volna, sőt nem lehetett olyan, hogy egy tanár templomba járó legyen. Teljes ateista nevelés volt. Más munkakörben, akik nem voltak valamilyen rangban, azok elmentek a templomba, mert nem számított. De egy tanár vagy igazgató,

indifferens, hogy zsidó, magyar vagy román volt-e, titokban ment csak el a templomba, mert soha nem lehetett tudni, hogy nem lesnek-e rá. Az ünnepeken még el-elmentünk, de olyan volt a munkám, hogyha akartam volna is a szombatot tartani, akkor is nagyon nehéz lett volna, mert szombat volt az a nap, amikor kellett menni a csapattal, vagy jött egy csapat, és meccs volt. A Konstruktív Líceumban voltam tornatanár másfél évig, az most a művészeti líceum. Akkor megalakult a Tartományi Sportbizottság, és ott dolgoztam két évig. Aztán visszamentem a tanügybe a Sportiskolához, ott dolgoztam 1963-ig. Közben építettem csapatokat. 1964-től az orvosi egyetem testnevelési katedráján voltam tanársegéd. 1970-ben megalakult a pedagógiai főiskola, szaktanárokat kerestek, és engem hivatalból áttettek oda. Ott röplabdát tanítottam többek között. 1980-ban visszamentem a Sportiskolához, ott voltam egészen 1989-ig, a nyugdíjig.